

30. nedjelja kroz godinu B

Učitelju moj, da progledam. (Mk 10,51)

Prvo čitanje

Jeremija 31,7-9

Ovo govori Gospodin: " Kličite od radosti Jakovu, podvikujte prvaku narodâ! Objavljajte, uznosite, navješćujte: Gospodin spasi narod svoj, Ostatak Izraelov! Evo, ja ih vodim iz zemlje sjeverne, skupljam ih s krajeva zemlje: s njima su slijepi i hromi, trudnice i roditelje – vraća se velika zajednica. Evo, u suzama pođoše, utješene sad ih vraćam! Vodit ću ih kraj potočnih voda, putem ravnim kojim neće posrnuti, jer ja sam otac Izraelu, Efrajim je moj prvenac.

Drugo čitanje

Hebrejima 5,1-6

Svaki veliki svećenik od ljudi uzet, za ljude se postavlja u odnosu prema Bogu da prinosi darove i žrtve za grijehe. On može primjereno suosjećati s onima koji su u neznanju i zabludi jer je i sam zaogrnut slabošću. Zato mora i za narod i za sebe prinositi okajnice. I nitko sam sebi ne prisvaja tu čast, nego je prima od Boga, pozvan kao Aron.

Tako i Krist ne proslavi sam sebe postavši svećenik, nego ga proslavi Onaj koji mu reče: Ti si Sin moj, danas te rodih, po onome što pak drugdje veli: Zauvijek ti si svećenik po redu Melkisedekovu.

Evandjelje

Marko 10,46-52

U ono vrijeme: Kad je Isus s učenicima i sa silnim mnoštvom izlazio iz Jerihona, kraj puta je sjedio slijepi prosjak Bartimej, sin Timejev.

Kad je čuo da je to Isus Nazarećanin, stane vikati: "Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!"

Mnogi ga ušutkivahu, ali on još jače vikaše: "Sine Davidov, smiluj mi se!"

Isus se zaustavi i reče: "Pozovite ga!" I pozovu slijepca sokoleći ga: "Ustani! Zove te!" On baci sa sebe ogrtač, skoči i dođe Isusu. Isus ga upita: "Što hoćeš da ti učinim?" Slijepac mu reče: "Učitelju moj, da progledam." Isus će mu: "Idi, vjera te tvoja spasila!" I on odmah progleda i uputi se za njim.

Za razmišljanje

*Na prvi se pogled čini da je evanđeoski odlomak koji smo danas čuli jednostavan. Radi se o čudu o kakvima se u Evanđeljima puno izvješćuje. Po Isusovim riječima slijepac može ponovno gledati. No, pogledajmo malo bolje osobe koje se pojavljuju u ovoj pripovijesti. Tu je Isus. On je na putu, na svom putu, na putu koji će ga odvesti u propast, na križ. On ide tim putem bez skretanja, ide putem koji je pred njim. Na svom putu ima vremena za ljude koji ga trebaju. U nemirnom mnoštvu koje se okuplja oko njega, on vidi upravo **Onoga**, koji ga treba, koji ga očekuje, koji mu vjeruje. On vidi njegovu vjeru i pomaže mu. Oko Isusa su njegovi učenici. Oni su već dugo s njime, ali ga još nisu razumjeli. U ovoj su pripovijesti zapravo oni slijepi. Isusu govori o nasilnoj smrti koja ga očekuje – oni govore o prvim mjestima koja oni žele zauzeti u nadolazećem kraljevstvu! I kad neki čovjek viče za Isusom oni postaju zlovoljni i nastoje ga ušutkati. Slijepac treba dalje prositi i Isusa pustiti na miru. Žele li Isusa zaštititi ili slute da će se njihov učitelj ponovno zauzeti za jednog odbačenog? Za njihov pojam Isus se previše bavi s tom klataži. Zar se u zajedništvu s Isusom već osjećaju tako uzvišenima da su zaboravili odakle oni sami potječu? Ta i sami su često doživjeli prezir i ponižavanje od strane farizeja i pismoznanaca. "Druži se s carinicima i grešnicima. Prijatelj je grešnika i bludnica...!" Međutim, kad su primijetili da se Isus obraća prosjaku, oni ga ohrabruju: "Zove te! Idi k njemu, on će ti pomoći. Već je mnogima pomogao." Sad ponovno postaju svjesni svoga vlastitog poslanja. Isus ih je pozvao da mu pomognu sakupiti izgubljene. Oni trebaju – poput njega – brinuti upravo za siromašne i prezrene, a prevarenima i obespravljenima pomoći do pravde. U zajedništvu s Isusom treba svaki čovjek ostvariti puninu čovještva. Učenici su to iskusili na sebi, a sad trebaju to iskustvo predati dalje. Isus će ih po svom Duhu još često trebati podsjetiti da "ako netko od vas želi biti velik, neka bude svima poslužitelj, i ako tko želi biti prvi neka bude sluga sviju. Jer Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i da život svoj preda kao otkupninu za mnoge." (Vidi Mk 10,44.45). Nije li nakana čuda zapravo to da se učenicima otvore oči?*

Danas se podsjećamo da nas Isus kao svoje učenike poziva za svoje poslanje. Poput njega trebamo živjeti ne za sebe, nego za druge ljude. Prije svega za one koji si sami ne mogu pomoći, čija vika za pravednošću i ljudskim dostojanstvom postaje sve tiša, za one koji ne mogu živjeti po svojoj vjeri i uvjerenju. Svi oni koji su zakinuti i kojima su oduzeta sva prava očekuju našu solidarnost. Svijet žudi, pa i onda kad to sam ne osjeća, za istinom, slobodom, za pravednošću i mirom. Mi smo oni na kojima drugi ljudi trebaju vidjeti što znači ispunjen život u zajedništvu s Isusom. U siromašnima i zapostavljenima nam je dana prilika da susretnemo svoga Gospodina. (Preuzeto iz priručnika "Liturgija i navještanje" Papinskog djela za misije)